

NÔI CÁ BỔNG KHO TIÊU

*Làm sao nói hết sự tình,
Thương con, mẹ phải liều mình vì con!*

Ba mươi tuổi, anh vẫn còn chưa vợ,
Vì nghiệp trai, mang nặng nợ núi sông.
Quân xâm lăng còn tiếp tục tấn công,
Sao có thể yên lòng lo gia thất!.

Đời lính chiến hiểm nguy luôn đối mặt,
Nếu chẳng may thương tật hay hy sinh.
Không thể nào chủ động được thân mình,
Nên việc lập gia đình không nghĩ tới...

Mẹ già yếu, nên bà luôn thúc hối,
Sớm có con để nối dõi tông đường.
Mẹ goá con cô, tai hoạ khó lường,
Nếu bất hạnh, không còn ai hương khói...

Nhưng cuộc chiến vẫn ngày càng bít lối,
Nên phải đành từ chối chuyện vợ con.
Dù Mẹ mình luôn mong đợi héo hon,
Dẫu là thế, thương con nên khó buộc.

Cho đến lúc Việt Nam tàn chiến cuộc,
Phe Quốc Gia bắt buộc phải đầu hàng.
Cả miền Nam rơi vào cảnh lầm than,
Do Cộng Sản dã man và hà khắc.

Quân cán chính bị đày ra đất Bắc,
Là sĩ quan, anh đâu khác gì hơn.
Nên mẹ già phải tất tả thăm con,
Thân già yếu, quyết trèo non băng suối.

Cứ sáu tháng, chuyến thăm con tiếp nối,
Vì nhà nghèo, không lo nổi cao lương.
Nên lần nào cũng với món sớ trường,
Nồi cá bống kho tiêu như thường lệ.

Lần thứ sáu, anh đành khuyên với Mẹ,
Tuổi già rồi, sức khoẻ yếu, đừng đi.
Ở đây con lo được, chẳng việc gì,
Nếu Mẹ bệnh, làm sao khi đơn chiếc...

Tuy khuyên thế, nhưng tới kỳ thăm viếng,
Anh vẫn luôn chờ đợi tiếng gọi tên.
Cứ ra vào, lòng hồi hộp hẫng lên,
Đến phút cuối, thấy tự nhiên buồn bã.

Và cứ thế, sau hai năm ròng rã,
Tuy nghĩ rằng Mẹ đã nghe lời mình.
Nhưng lòng anh vẫn cứ mãi đinh ninh,
Luôn ngóng đợi được Mẹ mình thăm viếng.

Ngày được thả, hay tin anh chết đuối,
Vì thăm anh, đã khiến Mẹ qua đời.
Lần cuối cùng, gặp mưa gió tả tơi,
Bị cảm nặng, âu số Trời đã định...

Bà đã mất, sau một cơn bạo bệnh,
Người thân quen lo tính chuyện ma chay.
Nhưng dấu im, không muốn cho anh hay,
Sợ biết được, sẽ gây thêm sầu khổ.

Đang tù tội biết mẹ mình quá cố,
Sẽ gây thêm đau khổ, có ích gì.
Nên phải đành im lặng đợi đến khi,
Anh xuất trại mới biết, thì đỡ ngại.

Có thân thuộc và bạn bè khuyên giải,
Dầu có buồn rồi cũng phải nguôi ngoai.
Vì còn lo cho hạnh phúc tương lai, Để
Mẹ được an lòng nơi chín suối.

Ngày giỗ Mẹ, anh tỏ lòng tiếc nuối,
Nên bèn kho **“nồi cá bống kho tiêu”**
Để nhớ về một người mẹ dẫu yêu,
Lo con khổ, mà phải liều mạng sống.

Xong lễ cúng, anh đem món cá bống,
Ăn với cơm, như cảnh sống trong tù.
Mà lòng anh trĩu nặng mối ưu tư,
Và nước mắt đã từ từ lã chảy.

Khi nghĩ đến những điều Mẹ đã trải,
Suốt cả đời luôn gặp phải đắng cay.
Chồng qua đời lúc tuổi mới ba hai,
Vừa sinh được một trai và một gái.

Bà ở vậy vì thuận theo lẽ phải,
Phụng thờ chồng và nuôi dạy hai con.
Cho dầu đang lúc tuổi vẫn còn son,
Bao cám dỗ, bà cũng toan từ chối.

Con gái bị đạn pháo chết tức tối,
Khi con trai đang đối mặt hiểm nguy.
Quân nhân trong thời chiến đâu chắc gì,
Tính mạng được bảo toàn khi chiến đấu.

Nên không thể thỏa mong cầu của Mẹ.
“Lập gia đình sinh con để nối dòng”.
Rồi chiến tranh kết thúc thật đau lòng,
Con trai Mẹ phải sa vòng tù tội...

Thân già yếu vượt đường xa vời vợi,
Từ Nam ra Bắc lặn lội thăm con.
Sau sáu lần, sức khỏe Mẹ hao mòn,
Con ngăn Mẹ, nhưng không còn kịp nữa.

Những cứ tưởng đúng như lời Mẹ hứa,
Không đi thăm vì tiền của chẳng nhiều.
Chỉ một nồi cá bống kho tiêu,
Mà lặn lội bao nhiêu ngày khổ cực.

Tuy khuyên thế, nhưng sao con rạo rức,
Cứ trông chờ trong những lúc thăm nuôi.
Quả lòng con mâu thuẫn quá đi thôi,
Không hề nghĩ Mẹ qua đời từ đó.

Cuộc đời Mẹ trải qua bao sóng gió,
Đến cuối đời vẫn chưa có ngày vui.
Đốt nén hương, lòng con đã sứt sùi,
Cầu mong Mẹ an vui nơi cõi Phật...

Vị cá bống làm con rơi nước mắt,
Nhớ những lần Mẹ đối mặt gian nguy.
Biết bao là khó nhọc trên đường đi,
Để tiếp tế duy nhất **“nồi cá bống”**.

Ôi tình Mẹ bao la như biển rộng,
Đã cố liều mạng sống chỉ vì con.
Chẳng quản chi lợi suốt với trèo non,
Dầu sức yếu, mỗi mòn theo năm tháng...

Sunnyvale 20/11/2023
SÁU NGUYỄN